

Fokus på Afrika

Når Afrika står på dagsordenen i internasjonale fora, blir det ofte en dialog mellom døve. Enten det gjelder utviklingsplaner, hjelpeprogram, Nord-Sør-spørsmålet eller Sør-Afrika, snakker folk *til* hverandre og *forbi* hverandre. Men hvor ofte snakker de *med* hverandre? Og hvor ofte lytter de?

Fem konferansedager i Caux i sommer var satt av til «Fokus på Afrika». 115 kom, fra alle deler av kontinentet.

En ledende diplomat fra en av sosialist-statene i Afrika kommenterte: «Hvis dette møtet ble holdt i et afrikansk land, kunne vi da ha snakket så fritt sammen som vi gjør her?» En hvit sør-afrikaner spurte: «Hvor eller ville en oppleve en slik dialog?»

Vanskelige spørsmål, som Sør-Afrikas fremtid, den økonomiske og moralske krisen i Uganda og korrupsjonens virkninger på kontinentet, ble tatt opp på en helt direkte måte. Alle diskusjoner hadde en undertone av ærlighet: Effektive tiltak måtte base- res — ikke på resolusjoner eller debatter, ikke på fordømmelse av andre — men på grunnleggende for- andring i ens egen situasjon og holdning.

De som talte ga et bilde av realitetene i Afrika: Det var en etiopisk flyktning og hans daglige smer- te over adskillelsen fra kone og barn, som han ikke hadde sett på fem år; En tidligere finansminister

ny verden

INFORMASJON OM MORALSK OPPRUSTNING

og hans beretning om millionbestiktelser fra rike lands representanter; Den hvite sørafrikaneren som fortalte om sin rasestolthet og paternalisme; Kom- mentaren fra en øst-afrikaner: «Jeg har aldri møtt en hvit sørafrikaner før;» En svart sykepleierskes beskrivelse av hvordan barn dør fordi pengene til medisiner går i diktatorens lomme.

På side 4 og 5 bringer vi stoff fra Afrika-konfe- ransen.

Besøk fra Tanzania

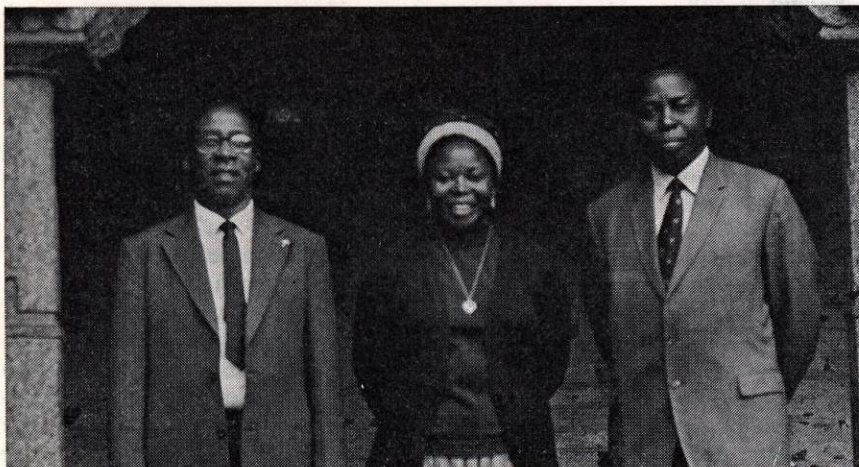
En delegasjon på tre fra Tanzania tok del i Afrika- konferansen i Caux i august, på forslag fra tidligere Norden-ambassadør J. E. F. Mhina. Landets eneste kvinnelige provinsguvernør, Anna Abdallah, presten E. E. Sendoro som er president for den evangelisk- lutherske kirkens østre synode, og personalsjef Ma- thew Wandu fra et stort hotell i Dar-es-Salaam, be- søkte deretter Danmark, Sverige og Norge. Med-inn- bydere til Sverige var Swedish Co-operative Centre

og Svenska Institutet, ved siden av Stiftelsen Mo- ralsk Opprustning.

Under det tre dager lange besøket i Norge møtte tanzanianerne sjefen for NORAD, kommunal- og arbeidsministeren, biskopen av Oslo, LOs visefor- mann og mange andre.

Ved en mottagelse i Sophus Lies gate 5 sa de at de ville bruke det kommende året til å forberede grunnen for en internasjonal MRA-aksjon i Tanza- nia. Ærligheten om problemene i deres eget land gjorde inntrykk på dem som var til stede.

Forts. side 5

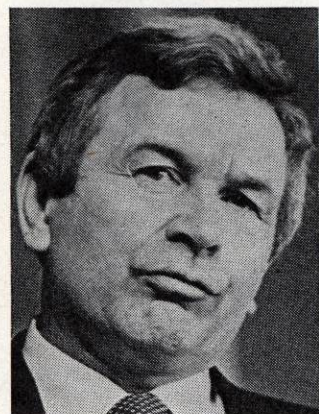

Nord-Sør-dialogen må skje mellom van- lige mennesker i de respektive land hvis det skal komme noe ut av den, hevdet Anna Abdallah, Tanzanias eneste kvin- nelige provinsguvernør under besøket i Oslo. Presten E. E. Sendoro t.v. og per- sonalsjef Mathew Wandu t.h.

Caux, sommeren 1981:

Politikk og økonomi fra en annen vinkel

Fra den 19. til 23. august var det politiker-samling i Caux. 25 politikere fra 15 land deltok, blant dem fire medlemmer av den tyske forbundsdagen, to sosialdemokrater og to kristeligdemokrater. Emner som

Jan Oostergetelo, bonde og sosialdemokratisk medlem av Forbundsdagen i Bonn, var blant talerne i Caux.

ble tatt opp var for eksempel «Inflasjon som et etisk spørsmål» og «Hvordan rydde bort hindringene for en fruktbar dialog mellom nord og sør?»

Her følger et innlegg fra den japanske politiker Magoichi Takemoto, som er sosialdemokratenes finans-politiske talsmann i parlamentet:

Politikerne er travelt opptatte mennesker. Her i Caux har jeg lært betydningen av å være stille og lytte til den indre stemmen. Da oppdager man forskjellen mellom en jobb og et kall. Et kall betyr å finne den oppgaven Gud har for deg, og se alt du arbeider med — finanspolitikk, handelsbalanse, energispørsmål — i lys av det kallet.

Jeg er glad for at vi har tatt opp inflasjon som et etisk problem. Vi har forskjellige økonomiske teorier, men hvis vi ikke gjør noe med holdningene og motivene hos dem som er i næringslivet eller har med økonomien å gjøre, blir løsningsforsøkene for overfladiske.

Før jeg kom hit tenkte jeg at jeg snart skulle trekke meg tilbake og nyte mitt otium med studium av Shakespeare og lignende. Men etter å ha opplevet hvordan mennesker her i Caux gir seg selv, har jeg bestemt meg til å bruke resten av mitt liv til å arbeide for en moralsk opprustning av Japan.

Jeg vil særlig kjempe for å samle det en kan karakterisere som sentrumskreftene i japansk politikk, og gjøre alt jeg kan for å gi utviklingen en ny retning.

Ingen løsning uten samarbeid

I slutten av september kom nyheten om det dramatiske kursfallet på børsene i London og New York. En engstelig verden spurte seg om en gjentakelse av det store børs-krakket i 1929 var mulig.

«Økonomisk krise — en utfordring til forandring» var temaet for årets industrikonferanse i Caux, den

åttende i rekken. Ca. 200 deltok. Krisen gjenspeilte seg i mange av deltakernes situasjon: En tysk arbeidsgiver visste ikke om hans firma ville overleve fram til nyttår. Flere av deltakerne var arbeidsløse. Samtidig minnet deltakere fra Asia og Afrika om at økonomisk krise for dem besto i enda større menneskelige lidelser.

Noen av talerne pekte på at klassekamp og konfrontasjon ikke er løsningen. «Problemene kan ikke løses uten samarbeid mellom alle sosiale grupper», sa John Löfblad, generalsekretær i det internasjonale bygnings- og trearbeiderforbundet. «Vi vil gjøre slutt på fattigdommen, men vi vil ikke nå dette målet ved å bekjempe hverandre, ved å mistenkelig gjøre andre.»

Forandring hos begge parter

Löfblad tale på et seminar med tittelen: «Hvilke forandringer er nødvendige i oss — arbeidsgivere, fagforeningsledere og politikere?» Han mente at mange fagforeningsledere trengte å være mer ærlige med seg selv og med dem de representerer. «Ofte sier vi ikke hele sannheten», sa han. «Vi gir løfter som vi ikke kan holde og legger fram krav som vi vet ikke kan oppfylles. Vi må ruste oss med det moralske mot til å fortelle våre medlemmer sannheten, selv om det gjør vondt for øyeblikket.»

Löfblad pekte på at disse feilene også preger andre sosiale grupper. I det samme seminaret talte en amerikansk arbeidsgiver og en østerriksk politiker.

Amerikaneren George Sheman leder sitt eget firma og har representert sitt land på studiereise til Den kinesiske folkerepublikken og Japan. «Det er vanlig for en industrileder i mitt land å uttale at 'Menneskene er vårt viktigste aktivum',» sa han. «Men i virkeligheten praktiserer vi noe annet. Når et firma kommer i vanskeligheter, er det arbeiderne som ofres først. Første prioritet for oss arbeidsgivere må være å praktisere hva vi preker.

Den mest drastiske forandring som må til, er at vi gir opp vår tradisjonelle 'motstander-holdning' overfor fagbevegelsen. Å betrakte ens egne ansatte som motstandere, er en selv-ødeleggende filosofi.»

Politikere kunne lære noe

Fra politiker-siden talte fru Takako Sakaki, kommunalpolitiker i en provins nær Tokio, og Fritz Hochmair, sosial-demokratisk parlamentsmedlem i Østerrike. «Den økonomiske krisen skaper mange problemer også for Østerrike», sa han. «Men kanskje den kan bidra til at vi unge politikere erkjenner at man bare kan løse problemene i fellesskap, til tross for de ideologiske motsetninger.»

At en slik erkjennelse også trenger igjennom andre steder enn i Caux, ser en blant annet av det svenske LOs uttalelse nylig om at de økonomiske problemene må løses ved samarbeid i industrien, ikke konfrontasjon.

Tanker om tidens tabuord

Hvordan bremse inflasjonen, hindre forurensningen og stoppe det uønskede barn? — Spørsmål som kastes på oss fra aviser, radio og fjernsyn.

Hvordan ta hva man vil ha uten å høste det ingen ønsker? Forurensningen av naturen er et «uønsket foster». Vi volder ressursene, og avkommet er: Ødelagt vann, dårlig luft, død fisk og døde fugler. Vi krever penger til å kjøpe hva vi ikke trenger.

Overforbruk av penger kaller vi velstand.

Overforbruk av ressurser kaller vi fremskritt.

Overforbruk av sex kaller vi frigjøring.

Oss hyklere i mellom.

Middelaldrende kvinner og menn ta doktorgraden på sin generasjons nederlag. Opphøyer synd til frelse og forkynner det glade budskap til de unge. Hor er nødvendig. Onani er sunt, porno saklig informasjon, renhet perverst. Avholdenhet — et tabuord som ikke nevnes. Sexologen pudrer og pynter den gamle apen «begjærighet», navner den «kjærlighet» og presenterer den som neste skritt i menneskets utvikling.

Noen foreldre lar seg lure. Andre gjennomskuer, men tier i frykt for å stemples som «konvensjonelle, gammeldagse moralister» eller for å høre at seksualskrekk og nedarvete kristne fordommer hindrer dem i å se noe så tydelig — at det som engang var motbydelig, nå er nydelig.

Prøver og øver

Trettenåringer heies inn i samleie for å bevise sin frihet fra «seksualfrykt». Småjenter blir gravide i et for tidlig seksuelt samvær, i skrekk for ikke å bli anerkjent av gjengen. Sexologen lager statistikk over deres seksuelle vaner og konkluderer: Det som var galt multiplisert med tusen, er normalt. Normal bør man være.

Så — sex må prøves skal man finne den rette. Aldri har tenåringer prøvd og øvd som i de siste tiår. Aldri har så mange skilt lag etter å ha funnet den «rette». Splittelsen mellom mennesker stiger parallelt med utfoldelsen av fri sex.

Men hvordan gagnar denne «fordomsfrie, progressive fri kjærlighet» våre medmenneskelige forhold når den ikke skaper et dypere og varigere fellesskap? Hva er frukten av «frigjøringen»? Hva er vi tjent på å spotte og spytte på «den nedarvete kristne moral?»

Surrogat

Er det mindre nevroses i hjemmene? Nei, de fordobles. Er det mindre mobbing i skolene? Nei, den øker. Er det mindre kriminalitet blant de unge? Tvert imot. Er det mindre behov for narkotika? Nei mer.

Einar Engebretsen har skrevet en serie artikler i «Drammens Tidende — Buskerud Blad» i år. To av dem er allerede gjengitt i Ny Verden. Vi vil også gi leserne del i en tredje.

Jakten etter nytelser for oss selv forkropler evnen til ytelser for andre, inntil vi blir asosialt selvopptatte — og til slutt hensynsløse.

Kjærligheten søker ikke sitt eget, sier Bibelen i 1. Korinterbrev, 13. kapittel. «Fri kjærlighet» er altfor ofte et dekke for dem som vil bruke andre som utslagsvask for frustrerte følelser og lidenskaper. Uthungret på virkelig omsorg og vennskap klynger man seg til et dårlig surrogat for kjærlighet.

Kondomer, pessarer, piller, aborter og spiraler skal erstatte de voksnes manglende vilje og evne til å gi våre tenåringer et virkelig livsinnhold, dyptgripende nok til å mobilisere hele personligheten, fascinerende nok til å engasjere hele følelseslivet, dynamisk nok til å gi vårt samfunn et rikere innhold.

Hva med hjerte og skaperevne?

Sex har sin plass i livet. Livet har ikke sin plass i sex — det er en forskjell.

Hva lærer tenåringer i skolen om bruken av hjerte, hjerne og vilje i et skapende forhold til hverandre, hvor evner og talenter fremelskes i et kreativt fellesskap? Hvor mange fargeplasier og lysbilder tas i bruk for å lære tenåringer virkelig frihet og uavhengighet?

Slikt undervises det ikke i. Men når det gjelder bruken av kjønnsdelene, engasjeres storting, skoleverk og NRK, mobiliseres psykolog, lege, byråkrat og Helsedirektorat. Sexologer gjør karriere, og Aschehougs forlag penger på det. De unge utnyttes for å rettferdiggjøre de voksnes kompromisser. Vi alle har hatt og har våre feilskjær — det bør ikke dømmes. Men å rasjonalisere sin svikt og utgi det som svar, bør neppe berømmes.

Tenåringer skal vite at renhet (et tabuord) ikke er en defensiv avholdenhet, betyr ikke å gå baklengs inn i himmelen med øynene klistret til det man gjerne vil, men ikke tør. Renhet er ikke en heroisk kamp mot urenheter, som styrker selvretferdigheten og svekker livsgleden. Både den forflatede fri sex og den krampaktige anti-sex har lite med livgivende omsorg å gjøre.

Renhet er en uselvisk, helhjertet lidenskap som fremelsker det beste i andre, uansett kjønn, stand eller rase. Den er kreativ og livsbejaende, og hele personligheten er med. Den står i forhold til hele menneskehetens behov og muligheter.

Det finnes ennå meninger i vår tid som er tabu. Det er dristig å nevne dem, men jeg tar sjansen, selv om Dr. Sexolog Berthold Grünfeld og hans disipler sjokkeres. Men nettopp de trenger hjelp til å frigjøres fra sine mange fordommer:

1) Tenåringer kan leve et sprudlende sunt og hundre prosent tilfredsstillende liv uten å kripe til sengs med hverandre.

Forts. side 7

Moskvas teori og Zimbabwes virkelighet

Brassel Sigidi er advokat og ansatt i kommuneadministrasjonen i Bulawayo, Zimbabwe. I 14 år før frigjøringen i 1980 levet han i eksil i utlandet. Allerede som 17-åring flyktet han til Zambia og meldte seg til krigstjeneste, men partiet mente han var for ung og sendte ham på skole i stedet. Deretter gikk veien til Sovjetunionen.

Hans kone Lorna var åtte år i eksil. De to talte i Caux.

Brassel Sigidi:

I Sovjet studerte jeg marxisme, politisk økonomi, ateisme og utviklingslandenes problemer. Etter avsluttet ideologisk utdanning med gode eksamener fikk jeg militær opplæring.

Tilbake i Afrika brukte jeg ett år på å tilpasse det jeg hadde lært til geriljakrigens virkelighet. Som politisk kommisær og overbevist marxist gikk jeg inn for at geriljasoldatene i Zambia skulle glemme alt som hadde med religion å gjøre, fordi den etter min mening ville være et hinder for deres effektivitet som soldater.

Etterhvert oppsto det splittelse innen det politiske lederskapet i frigjøringsbevegelsen. Vi startet en marxist-leninistisk gruppe, men ble skjøvet til side og måtte gå under jorda. Jeg begynte å studere jus i Zambia under falskt navn. I ett år arbeidet jeg som advokat, men var fortsatt politisk aktiv for frigjøringen av mitt land.

I marxistisk-leninistisk tenkning er rasekonflikt et uttrykk for klassekamp. De hvite var en kapitalistisk, borgerlig klasse som måtte overvinnes og erstattes av arbeiderklassen. Men frigjøringsbevegelsen var nasjonalistisk, og det var folk i ledelsen av den med samme interesser som det hvite borgerskapets. De ville ikke at alt skulle brytes ned for så å erstattes med arbeiderklassens diktatur. Som marxist-leninist mente jeg derfor at kampen ikke var over i og med frigjøringen, at vi måtte kjempe videre til vi hadde fått ut borgerskapets representanter innen vårt eget parti.

Nødvendig for gjenoppbyggingen

Men etterhvert fant jeg motsetninger i denne holdningen. Det var klart at massene ønsket og trengte fred.

Å fortsette krigen mot klassefiendene innen frigjøringsbevegelsen ville være en gal vei. Jeg begynte å innse hva de marxist-leninistiske prinsippene ville bety i praksis i mitt land. Du ser ikke motsetningene i teoriene for du prøver dem i praktisk virkelighet. Det er da du begynner å tenke at noen av prinsippene ikke holder.

Mens doktrinær marxisme ville bety fortsatt voldsbruk, sto MRA for forsoning. Jeg godtok disse idéene fordi jeg mente de var gyldige for mitt land i den situasjonen det stod i. Forsoning — særlig mel-

lom rasene — var nødvendig for å gjenoppbygge landet.

Jeg hadde kommet tilbake til Zimbabwe fylt av hat mot de hvite, både på grunn av bitre opplevelser i fortiden og fordi jeg var trenet til å hate. På den tiden var jeg en av to svarte blant mange hvite i mitt departement, og jeg gjorde forholdene vanskelige der. Det var første gang de hvite måtte arbeide sammen med en svart på lik basis. Fra deres side var det fortsatt et herre-tjener-forhold. Jeg snakket ikke med dem — alle beskjeder gikk pr. bud. Sekretærene forandret stadig på mine brev — de mente fortsatt at en afrikaner var underlegen og ville ikke godta meg som sjef. Jeg ble frustrert.

På den tiden ble jeg invitert til å se MRA-filmen *Demring i Zimbabwe*. Arthur Kanoderekas ord gjorde særlig inntrykk på meg: «Du kan ikke forandre et menneske ved å hate ham. Du gjør ham verre.» Man måtte altså be om tilgivelse hvis man mente å ha gjort en urett. Jeg innså at jeg hadde en del av ansvaret for den spente situasjonen på arbeidet fordi jeg var full av hat. Jeg ba en av sekretærene om tilgivelse, og jeg tror hun fortalte det videre til de andre. Fra den dagen sendte de ikke brevene mine med bud lenger, men kom selv for å finne ut om de var i orden.

Politikerne fulgte vårt råd

Mange steder i landet ble det vanskeligheter mellom stammene. Derfor kom vi sammen, noen av oss fra de to største stammene og noen hvite. Mennesker var blitt drept under kampene i Bulawayo mellom geriljasoldater med forskjellig stammertilhørighet. Politikerne frasa seg ansvaret og det var stor forvirring. Vi kom til at vi måtte lytte til massene for å finne ut hva de mente var årsaken til opptøyene, og hva løsningen kunne være. Mange syntes at politikerne hadde kommet med uforsiktede uttalelser, anklaget motparten og pisket opp stemningen. Vi konkluderte at våre ledere burde vise folket at de sto sammen, ved å tale fra samme plattform med forsoningens språk.

Vi tok dette budskapet til Salisbury sammen med et manifest, «Enhet begynner med deg». Representanter for de forskjellige partiene og regjeringen tok godt imot oss. Da en tid var gått, fulgte de vårt forslag og talte sammen på folkemøter nettopp der hvor opptøyene hadde funnet sted.

Fra da av sa jeg til min kone at jeg ville fortsette å søke Guds ledelse og arbeide for MRA hvor det måtte være behov for meg.

Lorna Sigidi:

Jeg ble oppdratt i en kristen familie, men jeg mistet troen på Gud i Sovjet. Ifjor da jeg kom hjem til Zimbabwe, var jeg bitter mot de hvite på grunn av krigen. Da jeg møtte MRA, fikk jeg troen tilbake og nå ønsker jeg å gjøre mitt beste for forsoning i Zimbabwe.

Vi må finne en ny vei for det afrikanske kontinent

Ernest Bulle, tidligere finansminister i Zimbabwe:

Som de fleste afrikanere kommer jeg fra fattige kår i en landsby. Utdannelsen fikk jeg i mitt eget land, Europa og USA. Deretter dro jeg tilbake for å arbeide blant mitt eget folk, først som lærer, så statsfunksjonær, universitetslærer og til sist minister i overgangsregjeringen.

Det som drev oss til å forlange uavhengighet var at vi var satt utenfor. Vårt mål var å oppheve kløften mellom de som har og de som ikke har. Men selv etter uavhengigheten har afrikanske ledere kommet til kort i denne oppgaven. Kløften blir faktisk større dag for dag. Lidelsen som vi ville utrydde, fortsetter i nesten alle afrikanske land jeg kan nevne, og dette er et sørgelig bilde av det uavhengige Afrika.

Korrupsjon og koloniarv

Problemet er egentlig moralsk. Vi ble undervist i vestlige tradisjoner og fikk høre om demokrati og nødvendigheten av at folk styrer seg selv — alt det er utmerket. Men vi klarte ikke å overføre andre sider ved denne tradisjonen, spesielt det som har med ansvarlighet å gjøre.

Vi arvet kolonitidens ideologiske forestillingsverden, noen ganger uten å forstå den fullt ut. Da vi fikk makten, klarte vi ikke å tillempe disse ideologiene. For det meste ble det total fiasko, men vi har ikke vært ærlige nok til å innrømme vårt nederlag og prøve noe annet.

Jeg vil gjerne fortelle litt om korrupsjonen jeg lærte å kjenne i min korte tid som minister. De hvite som hadde undertrykt oss, visste at selv om vi hadde den politiske makten, satt de med den økonomiske. De tenkte at nå kunne de bruke pengene til å undertrykke og kontrollere de svarte. Til meg kom de om dagen og om natten, til partikontorer og hemmelige steder, for å tilby meg store pengesummer og få godkjent sine prosjekter. Den slags fristelser er det folk fra industrilandene utsetter afrikanere som meg for. Jeg var ikke vant til penger. Foreldrene mine var fattige og det eneste vi eide var kveg. Så slike tilbud var meget fristende. De nye makthaverne i Afrika opplever dette daglig. Ofte faller de, og glemmer omsorgen for sitt folk. Pengene befinner seg for en stor del i bankene her i Europa, mens Afrika blir liggende fattig tilbake.

Håp

Mine få dager her har vært en kilde til inspirasjon for meg og gitt meg en ny retning. Hvis vi alle prøver å gi ånden og idealene fra Caux videre til våre regjeringer og land og skaffer ærlige folk til å styre våre saker, da er det håp for Afrika.

Chris Greyling, prest i den hollandsk-reformerte kirken og universitetslærer, Sør-Afrika:

Som boer har jeg måttet innse at det er lett å distansere seg fra sitt folks synder, å plassere seg selv utenfor på en liten hellig plett og si: «Det er andre som gjør disse tingene.» Jeg må identifisere meg med den urett mitt folk gjør og har gjort.

Herren har vist meg to ting:

For det første er det synd å føle seg overlegen. Noen mener at de tilhører en overlegen rase og derfor har rett til en privilegert stilling i samfunnet.

Paternalismen stikker også dypt hos mange. Og den er et grunnleggende problem. Den fører til at vi mener å vite hva som er best for andre folkegrupper. Vi tror vi kan lage lovene for dem og skape et lykkelig samfunn.

Ordet 'Afrikaaner' (Boer) betyr 'afrikansk'. Vi må vise det i handling. Vi må vise noe annet enn den splittelsen vi skaper i Afrika. Vi må bygge et Sør-Afrika og et afrikansk kontinent hvor hudfargen ikke teller og hvor Gud hever oss over de skillelinjene vi får istand.

Besøk fra ...

Forts. fra side 1

«Det har dessverre vært en tendens hos afrikanske ledere å skjule de reelle problemene og gi et glansbilde av våre land,» sa Anna Abdallah. «Vi vil fortelle sannheten. Alt er ikke som det skal. Vi trenger råd og hjelp. Jeg har vært på mange konferanser i Europa og USA. Som regel har det vært offisielle mottagelser og møter, men man ble etterlatt alene på fine hoteller når møtene var over. Denne gangen har jeg opplevd Europa på en ny måte, og lært mer enn på tidligere besøk over tjå år. Varige vennskap er knyttet. Det snakkes mye om Nord-Sør-dialogen på regjeringsnivå. Men denne dialogen må også skapes mellom oss vanlige mennesker.»

Om inntrykkene fra Caux sa pastor Sendoro blant annet: «Vi tre fra Tanzania foretok en kritisk vurdering av konferansen og alt vi hørte. Jeg vurderte det ut fra en teologisk synsvinkel, fru Abdallah som politiker og direktør Wandu som økonom. Vi er kommet frem til at vi ønsker og håper at folk i vårt land vil tjene Gud og sette ærlighet og redelighet først i sitt liv slik vi opplevd det i Caux.»

Studentene fra Tanzania ved Landbrukshøgskolen på Ås lå de tre meget på hjertet, og de fikk anledning til å treffe dem og noen av deres lærere. «En av de tingene som har gledet meg mest i Europa, er å se hvor mange unge som tar fatt på gårdsarbeid,» sa Anna Abdallah. «I Tanzania har vi et stort behov for tilbud om videre utdanning. Men vi må også snu en mentalitet som ser på praktisk arbeid, for eksempel i jordbruket, som noe mindreverdig.»

Kort nytt

NYTTÅRSLEIR PÅ BRANDBU

«Du inviteres til en nyttårssamling med et innhold vi skal forme selv,» heter det i invitasjonen til en MRA-leir for unge på Vest-Oppland Folkehøyskole 28. desember — 2. januar. Det blir diskusjon, sport, sang og moro, stillhet og praktisk arbeid. «Hvordan finne svar på håpløshet og resignasjon i vårt tid?» lyder ett av temaene som vil bli tatt opp.

Skolen ligger i fint skiterreng, og har stilt aula og idrettsanlegg til disposisjon.

Videre opplysninger kan fås gjennom Ny Verdens redaksjon (Bjørn Ole Austad eller Hege Østtveit).

«EN DIALOG OM UTVIKLING»

var temaet for fjorårets internasjonale nyttårskonferanse i det indiske MRA-sentret Asia Plateau, nord for Bombay. Behovene i den 3. og den 4. verden ble belyst av deltakere fra Asia, Europa og Amerika. Nødvendigheten av samarbeid u-landene imellom ble understreket.

I dagene 3. til 9. januar 1982 er det lagt opp til en «Dialog om utvikling II», denne gangen med hovedvekt på samspillet mellom Midt-Østen, Asia og verden forøvrig. Innbydelsen nevner fire temaer:

- * Midt-Østens rolle i kampen for å besvare menneskehetens fysiske og åndelige sult.
- * Utvikling av den menneskelige faktor — en forutsetning for all annen utvikling.
- * Hva kan gjøres med fattigdommen — og med rikdommen?
- * Tradisjon, reform og utvikling.

4. OKTOBER 1981:

Denne datoen, som markerer Frans av Assisis død, var åpningsdag for feiringen av 800-årsjubileet for den store italienske helgenen hvis budskap om fattigdom og lydighet møter slik gjenklang i vår egen tid.

På den dagen stimlet det sammen mennesker foran Theatre Ranelagh i Paris til premieren av *Un Soleil en pleine nuit*, et enmanns-show av Hugh S. Williams og Kathleen Johnson om Frans av Assisis liv, med den franske mimekunstneren og sangeren Michel Orphelin i rollen som St. Francis.

Et tre minutters fjernsynsintervju med Michel Orphelin ble sendt over det nasjonale TV-nettet på premieren dagen om morgenen, som del av et spesialprogram om Frans av Assisi.

La Vie, et katolsk ukemagasin med et opplag på 470.000, trykket en tresiders artikkel om stykket og Michel Orphelin i uken før premieren, med et stort fargeoppslag.

Un Soleil en pleine nuit skal vises fem ganger i uken i en måned i Paris. Det kommer stadig nye forespørsler om spesialforevisninger eller nyoppføringer i andre franske byer. I begynnelsen av 1982 skal stykket på turné til 12 fransk-talende sveitsiske byer, på initiativ fra Capuciner-ordenen.

Afrikansk bistand til Storbritannia

Voldsomme raseopptøyer har satt sitt preg på en rekke engelske byer de siste månedene. Hus og biler har stått i flammer. Liverpool er en av de byer som har vært hardest rammet.

Til Afrika-konferansen i Caux i sommer kom Liverpools «Deputy Community Relations Officer», en av dem som mest direkte har med rasesituasjonen i byen å gjøre. Møtet med afrikanerne i Caux ga ham håp. De hadde praktisk erfaring av å bygge bro på tvers av beinharde rase- eller stamme-motsetninger. Det endte med at han og andre briter inviterte afrikanerne til å komme til England for å hjelpe med raseproblemene.

Blant dem som sa ja til innbydelsen var en diplomat fra Tanzania, en flyktning fra Etopia som hadde vært politioffiser i sitt hjemland, en svart sørafrikaner fra Soweto og svarte og hvite fra Zimbabwe.

Forsoning gir styrke

Ved siden av Liverpool besøkte de Manchester, Sheffield, Coventry, Bristol og London. De møtte kommunalpolitikere, politimestre og noen av dem som hadde deltatt i opptøyene. De talte i skoler, fagforeningslokaler, menighetshus, rådhus, så vel som i mange hjem. Overalt brukte de sine egne erfaringer fra Afrika for å svare på spørsmålene.

Under ett av møtene forlot en gruppe unge salen da svarte og hvite fra Zimbabwe beskrev hvordan de bygget opp om statsminister Mugabes forsoningspolitikk.

«Hva kan en gjøre med hatet?» spurte en politimann som hadde stått overfor vold og plyndring, men samtidig ville at det tradisjonelle bilde av den engelske «Bobby» som en venn av folket ikke skulle bli ødelagt. «Hvorfor arbeide for forsoning før du har oppnådd rettferdighet?» spurte en av urostifterne.

Afrikanerne svarte at sann forsoning gir styrke i kampen for rettferd — og at dette arbeidet må pågå før, under og etter andre aksjoner som kan være nødvendige.

Under en rundebords-diskusjon med 20 representanter for forskjellige minoritetsgrupper, protesterte en velkjent kommunist mot at absolutte etiske normer skulle være noen hjelp til å overvinne fattigdom og arbeidsløshet.

Stein gjennom egne vinduer

«Vi vet hva fattigdom er,» svarte en butiktkontrollør fra Zimbabwe. Han beskrev sitt liv i et hospits for ugifte menn, med seks mann på et rom som var beregnet på to, og ett toilett for 200 mennesker. «Vi var så sinte at vi kastet stein gjennom våre egne vinduer,» sa han. En nasjonalistleder engasjert i Moralsk Opprustning hadde gitt ham nytt håp. Han begynte å lytte til Gud, brakte i orden forholdet til faren og en yngre bror, og ba en hvit kvinne han hatet om tilgivelse.

Drevet av en levende tro begynte han å arbeide for bedre betingelser for seg selv og andre på jobben. Han møtte til og med medlemmer av den hvite Smith-regjeringen og utfordret dem. Det hele, mente han, var en del av det forsoningsarbeidet som hadde gjort slutt på krigen og åpnet veien til bedre lønninger og utdanning for millioner i hans land.

Afrikanerne viste til en bedre vei enn ettergivenhet eller sammenstøt. Alternativet er mennesker som våger å vende seg til den makt som kan forvandle deres liv og bruke dem til å bringe løsninger på de mest fastlåste problemer.

En av dem som traff afrikanerne var et parlamentsmedlem fra Liverpool. «Vi har sendt mange misjonærer fra England til Afrika,» sa han. «Disse afrikanerne er på et oppdrag som vi her i landet har akutt behov for nå.»

Tanker om ...

Forts. fra side 3

2) Tenåringer kan bygge reale og rike vennskap uten å ta av seg buksene.

3) Tenåringer kan bruke hver trevl av sine skapende krefter, grå hjerneceller og røde blodlegemer — all ømhet som kan mønstres — uten å leke mor og far under samme dyne.

Konklusjon: Jeg er for sex. Jeg er også for vann, luft og naturressurser, men mot misbruket, overforbruket som forsøpler oss fysisk og forkløpler oss psykisk. Det gjør oss fattige i vår rikdom og til slaver av vår frihet.

Våre tenåringer har fortjent en bedre fremtid.

E. E.

ISEKI FRESER, HAKKER OG SLÅR

Iseki kombinasjonsmaskin. Avansert og allsidig. Sterk og pålitelig. Kan lett tilkoples jordfreser, slåmaskin, radrensere, snøfreser og tilhenger.

ISEKI KC 450
6 HK OG VENDEGEAR

FORHANDLER:

REINHARDT

Reinhardt Maskin AS 4601 Kristiansand S.
Avdeling Oslo: Hvamveien 1, 2013 Skjetten

SVAKSTRØM ER VÅR STYRKE

Vår spesialitet:

Alt materiell for avslutning av svakstrømskabler

90 år som spesialforretning i svakstrømsbransjen

O. ØSTMO A.S

Rådhusgt. 3, Oslo 1

Diriger Deres import via

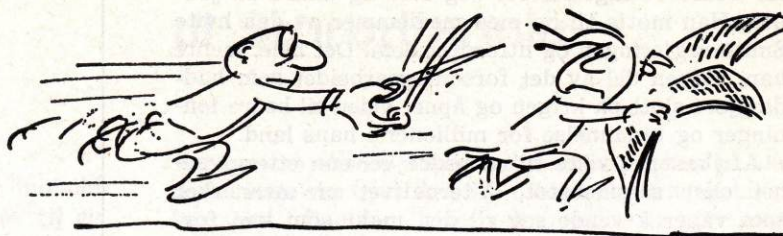
KRISTIANSSAND

med sine gode forbindelser fra utlandet.

Vi tilbyr Dem lagring, fortolling og distribusjon.

KST Spedisjon A/S

Havnebygget, Kristiansand.

klippet

Forskning har vist at det ikke er bare kjemi som er ansvarlig for vår eksistens. Det er en ledet eller programmert kjemi. Teorien om at tilfeldighetene har laget oss og det vi ser rundt oss, må vike hvis vi skal være oppriktige overfor vitenskapen. Dermed viker også Darwins idé som skulle gjøre en skaper overflødig.

Professor A. E. Wilder-Smith, Sveits.

For å be om fred, må man først kunne lytte. Vi må våge å lytte til Guds ord og vi må ta tid til å gjøre det. Så lenge vi ikke kan høre Guds stemme når han taler i hjertets stillhet, kan vi ikke be eller uttrykke vår kjærlighet i handling.

Hjertet kan bare fylles av kjærlighet hvis det er fullstendig rent og fritt . . . Er hjertet mitt så rent at jeg kan se min brors eller søsters lidelse, at jeg kan se Guds ansikt i en døende spedalsk? Et rent hjerte våger å elske.

*

Det er ikke religionen som er årsaken til urolighetene i Nord-Irland. Det er ikke noe galt med min religion, det er noe galt med meg.

Mor Teresa.

Det eneste barn trenger for å bli voksne, er å møte voksenhet. Å få være nødvendige og selvfølgelig deltagere i de voksnes liv.

I stedet sorterer vi aldersgruppene fra hverandre . . . Vi gir barna fritidshjem og fritidstilbud i miljøer med underskudd på voksne. Det verste eksemplet er den niårige skolen. Nettopp i den alderen da voksenkontakt er mest nødvendig, skaper vi de mest voksenfattige miljøer vi kan fremby — én voksen pr. 20–30 barn. Vi legger effektivitetsmål på hele vår livsstil,

slik at barn og ungdom blir «unødvendige» deler av samfunnslivet . .

Det å bli voksen i ordets beste forstand . . . innebærer ikke bare at man er selvstendig og kan ta vare på seg selv. Man må kunne sette seg inn i andres situasjon, så man kan ta vare på dem også. Og helt voksen er man ikke før man kan innrømme sin egen gjensidige avhengighet. Dette må læres, og det læres bare i omgang med voksne.

Overlege Finn Magnussen ved Statens senter for barne- og ungdomspsykiatri, Aftenposten 15.10.1981.

Blant flere enkeltpersoner med god vilje og initiativ som arbeidet for forsoning (i Zimbabwe) var medlemmer av tre religiøse grupper — katolikkene, kverkerne og Moralsk Opprustning. Seg imellom bidro de til å overtale Ian Smith til å avlegge Mugabe et besøk og snakke med ham mellom valget og annonseringen av resultatet. En av Smiths tidligere ministre beskrev for meg . . . hvordan Smith sa til sin parlamentsgruppe etterpå at han til sin overraskelse hadde gått fra samtalen overbevist om at de hvite kunne stole på Mugabe, at han var oppriktig i sitt håp om at de fleste hvite skulle bli i landet og i sitt ønske om blandingsøkonomi og forsoning mellom raser og stammer. Han og Smiths sønn, Alec, og Stan O'Donnell, i mange år permanent leder av (hans) utenriksdepartement, bekreftet realiteten i denne forsiktige men ekte forsoningen. Allan Griffith, den australske valg-observatøren, tilskrev disse begivenhetene en «gudommelig intervensjon».

Arnold Smith, tidligere generalsekretær for Commonwealth, i «Stitches in Time — The Commonwealth in World Politics».

Ny Verden vil fremme: En åndelig og moralsk opprustning. Solidaritet mellom enkeltmennesker og nasjoner. En revolusjon under Jesu Kristi Kors, som vil omskape verden. Individets og samfunnets forandring. Absolutte moralnormer: ærlighet, renhet, uselviskhet og kjærlighet.

INFORMASJON OM MORALSK OPPRUSTNING

Utkommer med 6 nummer i året.

I redaksjonen:
Eva Riise Hanssen
Anders Eskeland
Einar Engebretsen
Jens J. Wilhelmsen
Inge Mannsåker
Sturla Johnson
Keld Jørgensen (Danmark)

ansvarlig red.

ABONNEMENTSPRIS for et år
Norge kr. 40,-
Danmark dkr. 45,-

Redaksjonens adresse:
Postboks 3018, Elisenberg, Oslo 2
Tlf. 02/44 64 78 — Postgiro 5 12 57 94
Danmark:
Postboks 312
1502 København V. Postgiro 18 51 51
Sverige:
Sveavägen 34, 6., 111 34 Stockholm
Tlf. 08/10 34 56

Trykkeri: Brødr. Tengs, Oslo
Utgiver: Stiftelsen Moralsk Opprustning
NY VERDEN